

ZVON

KVĚTEN / MAY
2021

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

LET US DREAM

Tak jsem dnes dočetl krásnou knížku od našeho současného papeže Františka „Let us dream“.

Pojďme snít. Papež v této knížce nabízí nejenom nám věřícím, ale všem lidem dobré vůle krásné myšlenky, úvahy a konkrétní návody, jak společně vybudovat lepší společnost. Zvláště vybízí nás katolíky, abychom konkrétně viděli v každém bližním Krista – příležitost pomoci, vybudovat lepší společenství. Mluví tam o vlastnictví, spolupráci národů a ochraně naší země. Ani se moc nedivím, že někteří lidé mluví o papeži jako o levicovém a marxisticky založeném člověku. Jenomže to by musela jeho kniha postrádat jméno Ježíš Kristus a jeho silné východisko, že je to Bůh, který nám daroval tuto zemi do společného opatrování. Papežova kniha má název „Pojďme snít“ a neříká – já sním o něčem lepším, krásnějším. Ten název nás volá všechny. Možná dnes tak trochu rezonuje u nás v Americe s tím „I Have a Dream“. Je to skutečně jenom sen, anebo se to dá uskutečnit? Velmi se mnou rezonuje papežovo myšlení a jeho důraz – ne církev a svět, ale církev ve světě a se světem dohromady. Má to hlubokou logiku. Ježíš nepřišel na tento svět, aby ho spravil a spasil z vnějšku. Ne, on přišel do tohoto světa, aby byl s ním, aby nám ukázal všem společnou cestu k Otci. To potom předal své církvi, aby v tom pokračovala. Tuto původní vizi a cestu jsme mnohokrát v církvi zaměnili za „my a svět – církev a svět“. Ale ono to tak nemůže fungovat a ani nefunguje.

Milí přátelé, každý z nás má ten svůj malý sen. I já tady v New Yorku vidím konkrétně do situace naší malé komunity. Jsem si vědom limitu možnosti a síly našich lidí. Bůh velmi dobře zná naši situaci – to není klišé, to je hluboká pravda a realita. Jsem velmi rád, že se můžeme, byť v malém měřítku, scházet v Astorii a budovat nejenom náš malý komunitní sen, ale že se podílíme na budování toho velkého společného snu. Ale to přece není sen, jak by to někteří komentovali – snílkovství. Je to sen, který už měli i ve Starém zákoně proroci a potom také v Novém zákoně to byl především Josef, který ty sny proměnil ve svém životě ve skutečnost. Přeji Vám všem požehnaný měsíc květen...

příjemnou čtení

VE FOREST HILLS
20. DUBNA 2021
VÁŠ FR. ANTONÍN

Fotografie na první stránce. Socha sv. Jan Nepomuckého v bývalém karmelitánském klášteře “Convento do Carmo”. Lisabon, Portugalsko.

CÍRKEVNÍ OTCOVIA

Svätý Ambróz

MV

Po dlhšom čase sa dnes presunieme na cirkevný západ a reč bude o svätom Ambrózovi, ktorý patrí medzi štyroch veľkých západných učiteľov Cirkvi spolu s Augustínom, Hieronymom a Gregorom Veľkým. Narodil sa okolo roku 339 v meste Augusta Treverorum (dnešný Trier v Nemecku), sídle vtedajšieho rímskeho prefekta (miestodržiteľa) provincie Gália, ktorým bol práve jeho otec. Jeho rodina boli patricijovia (rímsky šľachtici) a tiež kresťania. Po tom, čo mu v detstve otec zomrel sa celá rodina presťahovala do Ríma. Jeho sestra prijala v Ríme sľub čistoty (celibátu) a stala sa zasvätennou pannou (čo je forma zasväteného života v Cirkvi dodnes, po vzore Panny Márie).

Študoval gramatiku, rétoriku a právo, ktorému sa istý čas aj venoval. Po štúdiách vstúpil po vzore svojho otca do služieb cisárstva a stal sa miestodržiteľom v Miláne aj so správou regiónov Ligúrie a Emílie. V tom čase bolo tamojšie obyvateľstvo, zvlášť v meste Miláne, už z veľkej časti kresťanské, ale roztrieštené vplyvom bludnej (heretickej) náuky arianizmu (ariáni, ako sme už spomínali, popierali Kristovo božstvo). Pričinením cisárov malo vtedy Miláno dokonca ariánskeho biskupa Auxencia. Ambróz si však pri vedení štátnej administratívy počínal veľmi rozvážne a usiloval sa byť spravodlivý voči všetkým bez ohľadu na náboženské presvedčenie. To mu získalo sympatie Milánčanov z obidvoch táborov.

Hoci Ambróz pochádzal zo zbožnej rodiny, jeho rodičia – podobne ako mnohí iní v tej dobe – odkladali jeho krst. Až ako miestodržiteľ v Miláne začal vážne študovať vieru a chcel sa dať pokrstiť, stal sa katechumenom (katechumenát je obdobie prípravy na krst). Keď v roku 374 zomrel ariánsky biskup Auxencius, vznikli pri voľbe nového biskupa roztržky (biskupi sa v tom čase volili veriacimi zhromaždenými v katedrále, dodnes to robia podobne napríklad koptskí kresťania v Egypte). Ariáni chceli biskupa ariána a katolíci zase chceli pravoverného. Bola obava, že vznikne vzbura a nepokoje. Cisársky miestodržiteľ Ambróz sa ponáhlal do katedrálneho chrámu, aby utišil nepokoje. V chráme predniesol ohnivú reč, v ktorej napomínal obe strany. Všetko zatíchlo. Zrazu jedno dieťa v chráme zvolalo: „Ambróz nech je

biskupom!“ Pridali sa aj ďalší, Ambróz namietal, že nemá teologické vzdelanie a nie je ani pokrstený. K cisárovi vyslali posolstvo s prosbou, aby im vyhovel a aby Ambróz mohol byť biskupom. Cisár privolil, súhlasili aj biskupi okolitých diecéz. Po dôkladnej príprave bol Ambróz pokrstený a prijal ďalšie sviatosti, týždeň nato bol vysvätený za biskupa.

Ambróz neohrozene obhajoval Cirkev, bojoval proti bludárom a svetským útokom. Celý svoj nemalý majetok rozdal chudobným a nehnuteľnosti daroval Cirkvi. Žil veľmi skromne, postil sa a nechodil na hostiny. Ambróz sa stal postupne známym po celom vtedajšom svete pre svoju inteligenciu. Táto schopnosť prilákala mladého učenca Augustína. Ten však prišiel obdivovať predovšetkým Ambrózovu ušľachtilosť. Ambróz, tento zaneprázdnený človek, sa spriatelil s mladým Augustínom a jemne ho presvedčil o pravde kresťanstva. Ambróz sa stal učiteľom kresťanstva pre Augustína, ktorý sa neskôr stal jedným z najväčších teológov a filozofov v dejinách.

O jeho horlivosti svedčí aj epizóda, keď ani samotnému cisárovi Teodóziovi nedovolil vstúpiť do chrámu, keď sa ten prehrešil zabitím tisícok nevinných civilistov ako odplatu za vraždu vojenského veliteľa v

Solúne. Sám Ambróz sa mu postavil do cesty a verejne ho exkomunikoval za toto vraždenie nevinných z Cirkvi. Teodózius najprv nebol ochotný konať pokánie, ale potom poslúchol. Až po osemmesačnom verejnom pokání snal z cisára exkomunikáciu a dal mu rozhrešenie.

Svätý Ambróz bol nielen horlivý duchovný pastier, ale aj plodný spisovateľ. Jeho spisy vychádzali poväčšine z pastorácie (kňazskej práce s ľuďmi) a na ňu boli aj zamerané. Vieroučné spisy boli zamerané proti herézam (bludom) vtedajšieho obdobia. Pre novopokrstených kresťanov napísal katechézy, v ktorých im vysvetľoval tajomstvá viery. Veľký pastoračný význam mali jeho diela o sviatostiach a vysvetlenie vyznania viery. Sv. Ambróz podporoval Bohu zasvätené panny, ktorým kládol za vzor panenskú Matku Pána Ježiša, Pannu Máriu. Bol tiež významným skladateľom latinských liturgických hymnov.

Zomrel na Bielu sobotu v roku 397. V roku 1295 mu pápež Bonifác VIII. udelil titul učiteľ Cirkvi. Je aj patrónom včelárov.

300 let od blahorečení sv. Jana Nepomuckého

Bezesporu náš nejvíce známý a uctíváný světec ve světě je zásluhou především jezuitů - sv. Jan Nepomucký. V květnu 2021 si město Nepomuk připomene 300 let od blahorečení sv. Jana Nepomuckého. Jedná se tak o největší událost v novodobé historii této obce, ve které se celosvětově nejznámější český světec kolem roku 1345 narodil.

Jan se narodil se v Pomuku poblíž Plzně kolem roku 1345 jako syn soudce, dle některých historiků se jednalo o starostu Pomuku. K jeho příjmení Nepomucký se váže zdůvodnění, že chybným čtením latinského výrazu "DE POMUK" (Pomucký) se utvořilo "NEPOMUK" (Nepomucký). První vzdělání se mu dostalo v blízkém cisterciáckém klášteře a pak studoval na pražské Karlově universitě. Od roku 1370 vyhotovoval a podepisoval úřední listiny jako veřejný notář v kanceláři pražského arcibiskupa. Podepisoval se: *"syn Welflína z Pomuku, klerik pražské diecéze, z císařské autority veřejný notář"*.

V roce 1380 přijal kněžské svěcení a z generálního vikariátu odešel působit jako farář kostela sv. Havla na Starém městě. Současně pokračoval ve studiu církevního práva. V letech 1382-1387 studoval práva na universitě v Padově a dosáhl tam doktorátu. Po návratu do Prahy se stal kanovníkem kostela sv. Egidia (Jiljí) a později i vyšehradské kapituly.

V té době se zhoršoval vztah mezi králem Václavem IV., který byl synem císaře Karla IV. a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Václav IV. měl slabší morálku a podléhal náladám a intrikám bezcharakterních oblíbenců. Kvůli nim porušoval křesťanské zásady i církevní předpisy, zatímco Jan z Jenštejna byl horlivý a církvi oddaný, usiloval odstraňovat právní nedostatky a bylo-li třeba vystupoval i proti králi

Václav IV. se rozhodl omezit arcibiskupovu moc zřízením nového biskupství, které se snažil v Římě prosadit a dostat tam na další stolec jemu vyhovujícího preláta. Konflikt mezi králem a arcibiskupem pokračoval ale přece jenom nakonec došlo k dohodě, které se měli už ve

čtvrtek 20. 3. ráno u Mostecké věže při levém břehu Vltavy zúčastnit v doprovodu arcibiskupa také Jan z Pomuku, Mikuláš Puchník, probošt Václav Knobloch a další.

Když se sešli s králem, s jeho rádci a ozbrojenci, arcibiskup krále požádal, aby nevěřil falešným zprávám namířeným proti královské vládě. Král začal nadávat a nařídil zatknutí nejbližších čtyř arcibiskupových spolupracovníků, tím schůzka skončila.

Generální vikáři byli nataženi na skřípec a pálení loučemi na bocích. Zuřící král se soustředil na mučení Jana, kterému osobně loučí propálil bok. Od Jana se chtěl dozvědět více věcí, mimo jiné se traduje, že i to, z čeho se královna Žofie u něj zpovídala.

Arcibiskupův vikář Jan za své mlčení zaplatil životem. Utrpěl rány pěstí a kopanci, vedené velkou silou do obličeje, až nakonec došlo ke krvácení do přední a střední jámy lebeční a k šoku. Horní čelist mu byla odlomena, rameno dolní čelisti nalomeno a lební spodina mnohonásobně rozlámána. Rozsah zranění vedl ke smrti před shozením do Vltavy. Tomu odpovídá i čas objevení jeho těla na hladině. Dne 20. 3. kolem 21. hodiny byl vhozen Jan do Vltavy a jeho tělo vyplavalo 17.dubna, kdy ho rybáři uviděli v řece s pěti světly, hvězdám podobnými, kolem hlavy. Odtud jeho hvězdy mezi atributy, které krom P.Marie nemá žádný další světec. Přechodně byl pohřben v blízkém kostele sv. Kříže.

Jan Nepomucký byl blahorečen 31. 5. 1721 papežem Inocencem XIII. a kanonizován 19. 3. 1729 papežem Benediktem XIII.

Kostel sv. Jana Nepomuckého na obrázku je dominantou obce Písek.

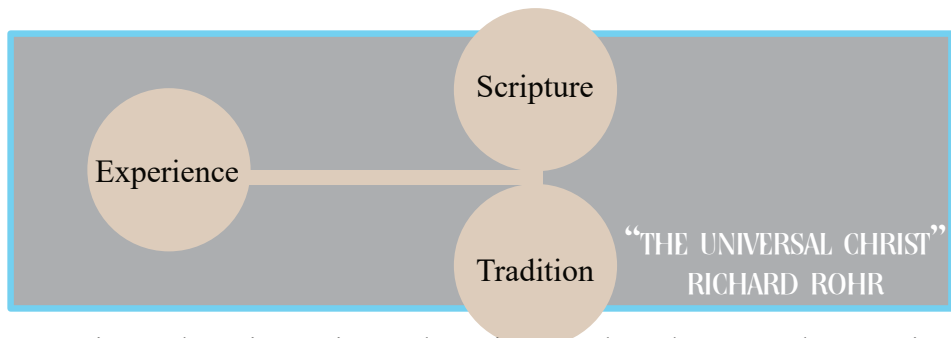

Do které diecéze tento kostel patří?

Své odpovědi zasílejte na adresu
zvonnews@gmail.com

Ten, kdo odpoví správně, dostane doživotní předplatné časopisu ZVON.

Epistemology is a science that tries to ask and answer the question How do we know what we think we know? Then Christians need to go further and ask, How do we know what we think we know for sure? — so we stop producing sterile fundamentalism, so much arrogant knowing, and dualistic patterns of argument. To be forced to choose between two presented options is never to see with depth, with subtlety, or with compassion.

In our Living School here in New Mexico we teach a methodology that we call our “tricycle.” It moves forward on three wheels: Experience, Scripture, and Tradition, which must be allowed to regulate and balance one another. Very few Christians were given permission, or training, in riding all three wheels together, much less allowing experience to be the front wheel. We also try to ride all three wheels in a “rational” way, knowing that if we give reason its own wheel, it will end up driving the whole tricycle.

Up to now, Catholics and Orthodox have used Tradition in both good and bad ways, Protestants used Scripture in both good and bad ways, and neither of us handled experience very well at all. Experience is the new kid on the block. It was always there, but we did not have the skills or the honesty to admit that we were all operating out of our own experience. Now we have the tools of psychology and spiritual direction — and Google — to help us trust and critique the always-operative source of experience: the human person that we are.

Mostly, we must remember that Christianity in its maturity is supremely love - centered, not information - or knowledge - centered, which is called “Gnosticism.” The primacy of love allows our knowing to be much humbler and more patient, and helps us to recognize that other traditions — and other people — have much to teach us, and there is also much we can share with them. This stance of honest self - knowledge and deeper interiority, the head (Bible), heart (Experience), and body (Tradition) operating as one, is helping many to be more integrated and truthful about their own actual experience of God.

Křesťané se obracejí i k Marii. Někteří k ní ale cestu nenacházejí

*Když Maria po odchodu svého syna ještě žila,
jistě ji věřící vyhledávali a svěřovali se do její modlitby.
A tak to zůstalo i nadále...*

**Křesťanská modlitba se obrací k Bohu
a i k těm, kteří u Boha už přebývají**

Křesťanská modlitba se obrací k Bohu a i k těm, kteří u Boha už přebývají - ke svatým. Mezi nimi zaujímá mimořádné postavení Maria, Matka Páně. Není prostě jen největší ze světců, nýbrž je jediná a jedinečná.

**Musíme jasně rozlišovat
v tom, co se o Marii uvádí**

To, co všechno o Marii bylo napsáno jde do nedozírna. Mnohé z toho je velmi krásné, výstižné, pravdivé a vyvěrá z nejryzejších zdrojů křesťanské víry, ale mnohé z toho lze pochválit méně, nebo vůbec. Musíme se tedy snažit, abychom mezi tím uměli jasně rozlišovat.

Mariina důstojnost a postavení spočívá v tom, že je Matkou Vykupitele, Bohočlověka Ježíše Krista. Tím, že se stala jeho matkou, stala se křesťankou. Tím, že žila pro své dítě, dorostla do zralosti křesťanského života. Ona spoluprožívala jeho život. Následovala ho až pod kříž, plná víry. Syn Boží se stal v Marii člověkem, čímž vstoupila do nejtěsnějšího vztahu k Bohu.

**Po Ježíšově smrti
věřící Marii jistě vyhledávali**

Když Maria po odchodu svého syna žila u Jana, jistě ji věřící vyhledávali a tázali se na Ježíše, vždyť byla jediná, která mohla svědčit o třiceti letech jeho života. I na ni sestoupil Duch svatý a naučil ji chápat tajemství tohoto života. Nelze si představit, že by k ní lidé nepřicházeli se svými starostmi a nesvěřovali se do její modlitby. Vždyť viděli, jak hluboce byla spojena se svým Synem; jistě jí mnozí říkali: "Vzpomeň si na mne ve své modlitbě". A tak to zůstalo i nadále.

**Maria je vyvolená, blízká Bohu;
ale ne jako bohyně**

Co vede věřícího k Marii, nelze vypovědět několika slovy. Zvláště zřetelně se projevuje hledání její pomoci. Maria je "Potěšení zarmoucených", "Pomocnice křesťanů", "Matka dobré rady". Maria je vyvolená, blízká Bohu; ale ne jako bohyně, která žije v blaženosti své povznesenosti, nýbrž vším, čím je, je z milosti Kristovy.

**Maria nepomáhá svou vlastní mocí,
není nějakou pobočnou instancí vedle Boha**

Křesťan si může být jistý její láskou. To znamená, že člověk může do její lásky přinést veškerou svou bídu, i tu zcela skrytou a němou, což je zcela nedocenitelné. Proto k ní trpící (a potřební) neustále vysílají své prosby, aby pomohla. Maria ale nepomáhá svou vlastní mocí, protože ani ona, ani světci nejsou nějakými pobočnými instancemi vedle Boha, které by působily z vlastní vůle a moci, oni za nás (u Boha jen) prosí.

Modlitba růžence v sobě obsahuje stále se opakující volání po Mariině přimluvě; zahrnuje v sobě všechnu bídu doléhající na člověka a obsahuje rozjímání a přemítání o jejím životě, který byl naplněný Bohem. Toto rozjímání je zaměřeno na život Kristův.

**Mariánská úcta je oprávněná a správná,
ale je třeba pochopit ty, kteří k Marii nenalézají cestu...**

Mariánská úcta je křesťansky oprávněná a správná; nebyla to dobrá chvíle, když se někteří domnívali, že kvůli pravé úctě k Bohu je třeba přerušit spojení s Kristovou Matkou. K tomu ale nedošlo náhodou. Člověk má totiž sklon přeceňovat to, co miluje. Tak se do vztahu k Panně Marii dostalo leccos přehnaného a blouznivého. K tomu přistupovaly vlivy legend, lidová touha obklopit milované postavy mimořádnými jevy a vyplnit jejich život zázračnými událostmi. Dále sentimentalita, sklon k naslédlosti a změkčilosti. Toto všechno napáchalo v oblasti mariánské úcty hodně zla. Nelze se tedy divit tomu, že se proti tomu zvedla kritika všeho druhu, oprávněná i neoprávněná, a že leckteří opravdoví lidé nenacházejí k Marii cestu. Chtějí se vymanit z přepjatosti a pokřivenin, nedokáží však rozlišovat, a proto odhazují vše. To je ale veliká ztráta, protože dějiny křesťanské zbožnosti ukazují, jak dokonale je propojena pravá mariánská úcta s bdělým smyslem pro křesťanskou pravdu.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

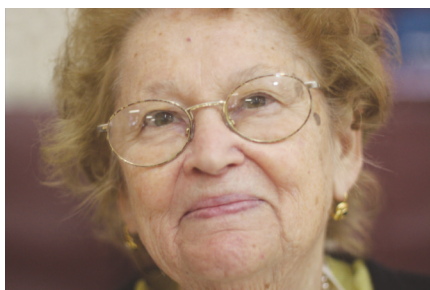
17. dubna v jednom z nejstarších klášterů na Apeninském poloostrově, v cisterciáckém opatství Casamari, se uskutečnila beatifikace šesti místních mnichů z 18. století včetně jednoho z Čech – P. Dominika Zavřela. Do chrámových lavic k desítkám hostů, jejichž počet limitovala pandemická opatření, tak usedli zástupci České republiky. Jeden z nich, rektor papežské koleje Nepomucenum P. Roman Czudek, pro KT připomněl, že řeholníci v čele se svým převorem Simeonem Cardonem našli v místním klášteře před 222 lety, tedy 13. května 1799, mučednickou smrt.

21. dubna 80 let od úmrtí prvního československého kardinála Karla Kašpara.

23. dubna v den svátku Svatého otce Františka, křestním jménem Jorgeho - Jiřího, přicházejí do Vatikánu stovky lidí v nouzi. Ve vatikánské aule Pavla VI. začalo druhé kolo očkování proti nemoci covid-19. První dávka vakcíny Pfizer byla podána 1200 bezdomovcům a chudým již v týdnu před Velikonocemi.

23. dubna arcibiskup varšavský kardinál Kazimierz Nycz informoval o datu blahořečení kardinála Stefana Wyszyńskiego a sestry Elžbiety Róży Marie Czacké. V souladu s rozhodnutím papeže Františka se beatifikace uskuteční 12. září 2021 ve Varšavě.

blahopřejeme

Paní **Marie Tomečková** oslaví 10. května své krásné 90. narozeniny. Narodila se tady v New Yorku, aby na „krátký čas“ odjela na Moravu, kde si našla svého „Pantátu“. Možná, že to bylo tak, že on si našel svoji „Panímámu“. V každém případě jim oběma neschází životní elán a optimismus. Milá paní Marie,

přeji Vám za celou komunitu v New Yorku hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Mnoho let jste učila děti a předávala jim moudrosti jak na Moravě, tak tady v New Yorku. Kéž Vás náš nejlepší učitel Ježíš vede a Vaše rodina ať je Vaší oporou. Díky za dlouholetou pomoc v kostele v Astorii.

P. Antonín

"Sloužití nejlépe lidem je učit je myslet... Kdo se bojí myšlení, kdo mu překáží, hřeší proti Duchu, a hříchy proti Duchu jsou hříchy nejtěžší, nejzlobnější, nejosudovější." P. Adolf Kajpr, SJ, + 1959, komunistická věznice Leopoldov. Psáno 1939 - aktuální stále!

BLAHOPŘEJEME

v květnu oslaví narozeniny: Zuzana Miriam Sykora 5. května, Eva Fabryova 6. května, Dominika Sikorjak 7. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, **Marie Tomečková 10. května**, Ida Spiskova 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michelle Krska 28. května.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Helena Kočica, Ingrid Chybík, Elen Samek, Tomečkovi, Jaromír Cinciala, Eva Frysčák, Fred Jurena, Pat a Ed Babor, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Vlasta Krupka, Mary Michtalik.

Omlouvám se za chybu v minulém čísle. Mše svatá za zemřelého Rev. Martina Svitana 11.4. byla na žádost manželů Brabcových. Fr. Antonín

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V KVĚTNU 2021

datum	úmysl	dárce
2.5.	Za krajanskou rodinu	
5.5.	Za rodinu Tomečkovu a Poláškovu	rodina Tomečková
7.5.	Za popraveného brig. gen. Františka Krátkého a jeho manželku	Hedvika Krátká
9.5.	Na poděkování za 90 let života pro Marii Tomečkovu a za naše maminky	rodina Tomečková
12.5.	Za Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a. J. Kowalykovi
16.5.	Za + Milana Frysčáka	manželka Eva
23.5.	Za + George Kolasu	rodina Krupkova
26.5.	Za Ivanku Kowalyk Berger	B. a. J. Kowalykovi
30.5.	Za + Josefa Škrkoňa	Marcela Škrkoňová
31.5.	Za + švagra, strýka Františka Murína	rodina Krupkova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Adolf Kajpr se narodil v roce 1902 ve Hředli na Kladensku a již ve čtyřech letech se stal sirotkem a byl vychováván spolu se svým bratrem tetou v Bratronicích. Žil v chudých podmínkách, vyučil se na ševce a po absolvování vojenské služby pracoval ve mlýně. Jeho nadání si ale všiml švagr majitele tohoto mlýna a začal ho učit latinu. Brzy se tak talentovaný mladík dostal na arcibiskupské gymnázium v Praze-Bubenci a zanedlouho se rozhodl vstoupit k jezuitům. Po dvou letech noviciátu přešel na studia filozofie v belgickém Enguenu. Následovalo studium teologie a třetí probace a od roku 1937 začal působit v kostele sv. Ignáce v Praze. Zpovídal a věnoval se novinářské práci.

Adolf Kajpr byl členem Tovaryšstva Ježíšova 31 let, knězem 24 roků a z toho byl pro víru v Ježíše Krista a pro věrnost církvi vězněn 13,5 roku. U jezuitů mu byl svěřen tiskový apoštolát a Kajpr se stal redaktorem čtyř řádových časopisů, do nichž sám přispíval. Svě čtenáře a posluchače povzbuzoval k víře, naději a autentickému vlastenectví. Zanedlouho po vypuknutí druhé světové války se dostal do sporu s německým nacionálním socialismem, jelikož odmítl názor, že Češi vždy žili s Němci a že se tedy musí přizpůsobit. Ale dříve byla doba jiná, protože se jednalo o spolek rovného s rovným. V roce 1941 byl pro své „štvavé a nenávistné“ články proti Říši zatčen a vězněn v několika koncentračních táborech, až se nakonec dostal do Dachau, kde zůstal až do konce války.

Po skončení války se Kajpr vrátil do Prahy, kde obnovil vydávání týdeníku pro mládež Dorost a také se ujal časopisu Katolík, který se stal jedním z nejlepších katolických periodik v tehdejší Československu. P. Kajpr se nebál kritizovat komunistický režim, a tak následky na sebe nenechal dlouho čekat. Časopis Katolík byl zrušen a mladý jezuita byl v roce 1950 zatčen a v monstrprocesu odsouzen na 12 let spolu se skupinou nejznámějších řeholníků. Nakonec skončil ve vězení v Leopoldově. Svědectví spoluvězňů hovoří o Kajprově hluboké víře a neokázalé zbožnosti, o jeho duchovních promluvách určených uvězněným kněžím, o exhortacích posílaných tajně laikům, o exerciciích, o přípravě tajných noviců Tovaryšstva Ježíšova atd.

Zdraví P. Kajpra bylo poznamenáno lety strávenými ve vězení. Poté, co ho na dvoře leopoldské věznice postihl infarkt, byl přenesen do nemocnice. Když se tu 17. září 1959 od srdce smál jakémusi žertu, dostal druhý infarkt a umřel. Nic okázalého: zemřel pro Pána – smíchy a naplnila se tak slova Písma: „Blaze vám, když vás budou tupit a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“ (Mt 5,11-12)